

Post aetatem vestram

 - jegyzetek egy fordításkötethez -

Ezerkilencszáznolcvannyolc telén
egy nagy sötétlő erdőbe jutottam;
már túl lehettem életem felén
(vagy mégsem? így reménykedem titokban);
se igaz út, se csalfa messzi fény,
csak egy a biztos: Brodskijt fordítottam,
ki számüzött, mint enmagamban én,
de boldogabb, mert én itt, ő New Yorkban;
emlékszem: hetvenegyben ott, a Né-
va nyirkos partján *Post aetatem nostram*
- latin nevű - poémáját elem
letette egy boglyas fiú a roppant,
Nyevszkij proszpekti ház emeletén;
egy japán diáklánnyal jártam ottan,
orosz szakos volt, most Párizsban él
barátommal, ki... eleget locsogtam
e tárgyról épp, de - ha már belefogtam -
hadd mondjam el: magyarra áttevém
e verset a minap, s nem is titokban, -
bizony, nem hittem volna akkor én
(bocsánat, hogy két rímet visszahoztam);
hol is tartottam? nyolcvannyolc telén
a hetvenegyes évbe így jutottam
vissza - virult a *genszek*, és remény
se volt, hogy egyszer az archívumokban
elsüllyedt akták - *post aetatem vestram* -
előkerülnek, feldereng a fény,
s *ex oriente Szamara de lux*-ban
gördülnek új *gen(min)szekek* felém...
Örvendezünk hát, és nem is titokban,
de kis szobánkban, nyolcvannyolc telén
(ne számold, mennyi rímet visszaloptam);

elég is ennyi – némulok, szegény
magyar, ki – hetven éve már – sarokban
térdeplek Európa szegletén.

(Baka István [*Tájkép fohással*](#) című kötetéből.)

[*← Előző oldal*](#)

[*Következő oldal →*](#)